

ET

ngen gode historier bør starte med en død prostitueret, og modtag min undskyldning herfor, for det er ikke noget, respektable mennesker ønsker at beskæftige sig med. Men det var selve tanken om, at de gode borgere i Edinburgh ville vægre sig ved den slags, som førte Will Raven ud på hans skæbnesvangre vej i vinteren 1847. Raven ville ikke have ønsket, at nogen skulle opfatte opdagelsen af stakkels Evie Lawson som begyndelsen på hans egen historie, men det, der for alvor motiverede ham, var hans stålsatte beslutning om, at det ikke skulle blive afslutningen på hendes historie.

Han fandt hende i et koldt og skævt lille loftskammer i bydelen Canongate. Stedet stank af sprut og sved, knap nok mildnet af et nådigt anstrøg af noget mere parfumeret: en umiskendelig lugt af kvinde, en billig lugt der udelukkende ledte tanken hen på en kvinde, der solgte sig selv. Med disse lugte i næseborene kunne han, hvis han lukkede øjnene, forestille sig, at hun stadig var der, at hun skulle til at slæbe sig ned på gaden for tredje eller fjerde gang i løbet af lige så mange timer. Men han havde åbne øjne, og han behøvede ikke at mærke efter, om hun havde en puls, for at vide, at det havde hun ikke.

Raven havde set tilstrækkelig mange døde mennesker til at vide, at hendes overgang fra denne verden til den næste ikke havde været let. Lagnerne på sengen lå i ét sammensurium omkring hende, et vidnesbyrd om at hun havde vredet sig mere, end hun nogensinde før havde gjort, når hun simulerede lidenskab, og han var bange for, at det havde varet længere, end nogen af hendes kunder nogensinde gjorde. Hendes krop, der på ingen måde lå i en hvilestilling, var for-

vredet, som om hun stadig mærkede den smerte, der havde revet hende bort, og som om døden ikke var nogen befrielse. Hendes øjenbryn var stadigvæk trukket sammen, og hendes læber var adskilt. Der havde samlet sig fråde i mundvigene.

Raven lagde en hånd på hendes arm og trak den hurtigt til sig igen. Kulden kom som et chok for ham, selvom det ikke burde have været tilfældet. Han havde før haft med døde kroppe at gøre, men sjældent med en, som han også havde rørt ved, mens den var levende og varm. I det øjeblik berøring var der noget urgammelt inden i ham, der rørte på sig ved tanken om, at hun havde forvandlet sig fra en person til en genstand.

Mange før ham havde set hende undergå en forandring i dette kammer: fra summen af deres begær til en ynkelig modtager af deres uønskede sæd, tilbudt og dernæst foragtet i det øjeblik, de udtømte den.

Dog ikke af ham. Hver gang de havde ligget sammen, var den eneste transformation, han havde haft i tankerne, hans ønske om at hæve hende op fra det her. Han var ikke bare en af mange kunder. De var venner. Var de ikke? Det var grunden til, hun fortalte ham om sit ønske om at få en plads som stuepige i et respektabelt hus, og grunden til at han havde lovet at spørge sig for på hendes vegne, når først han var begyndt at færdes i de rette kredse.

Det var grunden til, at hun bad ham om hjælp.

Hun ville ikke fortælle ham, hvad hun skulle bruge pengene til, kun at det hastede. Raven gættede på, at hun skyldte en eller anden penge; men det nyttede ikke noget at forsøge at overtale hende til at fortælle, hvem det var. Det var Evie alt for god en bedrager til. Men hun havde virket meget lettet og rørt til tårer af taknemmelighed over, at han havde skaffet pengene. Han havde ikke fortalt hende, hvor han havde dem fra, og han havde skjult sin bekymring for, at han muligvis havde stiftet gæld hos den selv samme lånehaj, så han i realiteten blot havde overtaget Evies gæld.

Det var to guineas, et beløb som han ville kunne leve af i adskil-

lige uger, og dermed et beløb som han ikke havde nogen mulighed for at betale tilbage lige med det samme. Men han havde været ligeglad. Han ville gerne hjælpe hende. Raven vidste, at der var folk, der ville håne ham for det, men hvis Evie mente, hun ville kunne genopfinde sig selv som stuepige, så havde han været villig til at tro dobbelt så meget på det.

Men pengene havde ikke reddet hende, og nu var der ingen udvej.

Han så sig omkring i kammeret. To lysstumper blafrede i deres ginflasker, en tredje var for længst smeltet ned til ingenting. I den lillebitte kamin kunne man knap få øje på gløderne fra en ild, som hun ellers for et par timer siden ville have givet en smule næring fra kulkassen ved kaminen. Ved sengen stod et fad med en smule vand i, våde klude hang på kanten, og der stod en kande ved siden af. Det var det, hun brugte til at vaske sig selv med bagefter. Tæt ved lå en væltet ginflaske, og en lille pyt viste, at der havde været en smule tilbage i den, da den væltede.

Der var ikke noget mærke på flasken, dens oprindelse var ukendt, hvilket gjorde den suspekt. Det ville ikke være første gang, et eller andet skummelt hjemmebrænderi uforvarende havde brygget noget giftigt rævepis. Denne formodning blev dog yderligere besværliggjort, da han fik øje på en flaske brændevin i vindueskarmen; flasken var stadig halvfuld. Det måtte have været en kunde, der havde haft den med.

Raven spekulerede på, om den samme person havde været vidne til Evies lidelser, og om han efterlod flasken, da han fik travlt med at komme væk, så hans besøg ikke fik følger. Og hvis det var tilfældet, hvorfor tilkaldte han så ikke hjælp? Muligvis fordi det for nogen var lige så slemt at blive fundet hos en syg luder som hos en død luder, så hvorfor tiltrække sig opmærksomhed? Sådant var det her i Edinburgh: offentlig anstændighed og privat synd, byen med de tusind hemmelige ansigter.

Ja. Nogle gange behøvede de ikke engang at udgyde deres sæd for at forvandle beholderen.

Han kiggede endnu en gang på hendes glasagtige, hule øjne, den forvredne maske, der var en hån mod hendes ansigt. Han var nødt til at synke den klump, han havde i halsen. Raven havde set hende første gang for fire år siden, da han kun var en stor skoledreng, der gik på George Heriot's. Han huskede, at de ældre drenge hviskede og tiskede, fordi de vidste besked om det, de kiggede på, når de så hende gå ned ad Cowgate. De var fulde af den der lystfyldte fascination og angstfulde ringeagt, på vagt over for det deres egne instinkter fik dem til at føle. De ville have hende, og samtidig hadede de hende, allerede dengang. Sådan var det stadig.

Da han var i den alder, virkede fremtiden uopnåelig, også mens han kom drønende ind i den. I Ravens øjne fremstod hun som et sendebud fra en verden, han endnu ikke havde fået lov til at træde ind i. Af den grund betragtede han hende som noget, der stod over ham, også efter at han havde opdaget, at fremtiden uomgængeligt var begyndt, og efter at han havde lært, præcis *hvor* opnåelige visse ting var.

Hun virkede så meget ældre end ham, så meget mere livserfaren, indtil det gik op for ham, at hun kun havde set en lille, barsk del af verden og en hel del mere af den, end nogen kvinde nogensinde burde få at se. Kvinde? Pige. Senere fandt han ud af, at hun var næsten et år yngre end han. Hun måtte have været fjorten, da han så hende på Cowgate. Og som hun dog var vokset i hans tanker fra det øjeblik og indtil den første gang, han tog hende: et løfte om ægte kvindelighed og alt det, han drømte om, at det kvindelige havde at tilbyde.

Hendes verden havde været lille og tarvelig. Hun havde fortjent at se en større verden, en bedre verden. Det var derfor, han gav hende pengene. Nu var de væk, og det samme var hun, og Raven vidste stadigvæk ikke, hvad de penge, han nu skyldte væk, var blevet brugt til.

Et øjeblik følte han, at tårerne var på vej, men et årvågent instinkt advarede ham om, at han var nødt til at komme væk, før nogen så ham.

Han forlod kammeret på listefødder og lukkede døren stille efter

sig. Han følte sig som en tyv og en kujon, da han sneg sig ned ad trappen, forlod hende for at tage vare på sit eget ry og rygte. Andetsteds i en gyde kunne han høre lyde fra et par, der kopulerede, de overdrevne hvin fra en ung pige, der lod, som om hun nåede klimaks for at få en ende på det.

Raven tænkte på, hvem der ville finde Evie nu. Sandsynligvis hendes udlejer: den frygtindgydende, udspekulerede Effie Peake. Selvom hun foretrak at lade, som om hun ikke vidste noget om noget, når det passede hende, var der ikke meget, af det, der skete under hendes tag, der gik hendes ører forbi, medmindre hun allerede havde drukket sig fra sans og samling i gin for natten. Raven var dog sikker på, at det var for tidligt til det, og det var årsagen til, at han listede.

Han forlod stedet ad bagvejen og gennem møddingen, så han kom ud i Canongate fra smøgen lidt over hundrede og tyve fod fra Evies gyde. Under den sorte himmel føltes luften kold, men ikke spor frisk. Det var umuligt at undgå stanken af møg heromkring, når der var så mange liv stablet oven på hinanden i den ildelugtende labyrint, som den gamle bydel udgjorde, ligesom Bruegels *Babelstårnet* eller Botticellis *Kort over Helvede*.

Raven vidste, at han burde vende tilbage til sit kolde og triste, lille kammer på Bakehouse Close en sidste nat. Han skulle starte på noget helt nyt den følgende dag, og han burde hvile sig inden. Men han vidste også, at det var højst usandsynligt, at han ville komme til at sove efter det, han lige havde været vidne til. Denne nat var ikke egnet til at være alene eller til at være ædru.

Den eneste modgift mod konfrontationen med døden var et solidt favntag med livet, også selvom dette favntag var stinkende, svedigt og barskt.

TO

itken's Tavern var et virvar af kroppe, en gennemtrængende larm af mandestemmer, der steg en for en for at overdøve hinanden, og det hele var indhyllet i en tyk tåge af piberøg. Raven røg ikke selv, men han nød den søde lugt i næsen, især på grund af det lugten dækkede over i et etablissement som dette.

Han stod ved bardisken og nippede til sin øl, han talte ikke med nogen, var alene, men ikke ensom. Det var et varmt sted at fortabe sig, den gevaldige kakofoni fungerede bedre som bagtæppe for hans tanker end stilheden, men han nød også den afledning, han fik ved at rette opmærksomheden mod de enkelte samtaler, som om de alle var bittesmå vignetter, der var til for at underholde ham. Der var snak om Caledonian Railways nye station, som var ved at blive bygget henne for enden af Princes Street; man luftede frygten for, at en horde sultende irere skulle finde vej til Edinburgh via jernbanen fra Glasgow.

Hver gang han drejede hovedet, fik han øje på ansigter, han genkendte, nogle af dem fra længe før han havde lov til at komme på etablissementer af denne art. Old Town vrimlede med tusindvis af mennesker, som man fik et glimt af på gaden og aldrig så igen, og alligevel kunne det føles som en landsby. Der var altid velkendte ansigter, hvor han end kiggede hen – og altid velkendte øjne, der hvilede på ham.

Han lagde mærke til en mand med en pjaltet og ældgammel hat, manden kiggede hen imod ham mere end en gang. Raven genkendte ham ikke, men det lod til, at manden genkendte Raven, og der var

ikke meget varme i hans blik. Sandsynligvis en person, han havde været i klammeri med, men den selvsamme fadøl, der havde fremskyndet slagsmålet, havde også gjort hans hukommelse uskarp. Ud fra det vrisne udtryk i Pjaltehattens ansigt var han nok ikke den, der havde vundet.

Hvis han skulle være ærlig, var alkoholen sandsynligvis ikke den eneste årsag, i hvert fald ikke for Ravens del. Nogle gange var der en mørk trang inden i ham, en som han var ved at lære at tage sig i agt for, men ikke nok til, at han kunne beherske den. Han havde mærket den røre på sig i nat inde på det dunkle loftskammer, og han kunne helt ærligt ikke afgøre, om han var kommet herhen i aften for at drukne den eller give den næring.

Han mødte Pjaltehattens blik endnu en gang, hvorefter manden ilede hen til døren. Han bevægede sig mere målbevidst end de fleste mænd, når de forlod en knejpe, han kastede et sidste blik i retning af Raven, inden han forsvandt ud i natten.

Raven vendte tilbage til sin øl og skubbede ham ud af sine tanker.

Da han hævdede kruset igen, mærkede han et klap på ryggen, og at hånden greb fat i hans skulder. Han drejede instinktivt rundt på hælen med knyttet næve og albuen trukket tilbage, parat til slag.

“Stop, Raven. Sådan behandler man ikke en kollega. I hvert fald ikke en, der stadig har mønter i lommen, som modsvarer hans tørst.”

Det var hans ven Henry, som han måtte have overset i vrirmlen.

“Undskyld,” svarede han. “Man kan ikke være for forsigtig her hos Aitken’s i disse dage, for niveauet er faldende, og jeg har fået at vide, at selv læger får lov til at komme her.”

“Jeg havde ikke regnet med at se en mand med dine fremtidsudsigter frekventere et værtshus i Old Town. Har du ikke bevæget dig videre til bedre græsgange? Du får ikke den bedste start, hvis du møder op hos din nye arbejdsgiver med vommen fuld af øl fra aftenen før.”

Raven vidste, at Henry ikke mente det alvorligt, men ikke desto mindre var det en rettidig påmindelse om ikke at gå for vidt. En eller

to ville være nok til at få ham til at falde i søvn, men nu havde han selskab, så det endte nok med at blive til flere.

“Og hvad med dig?” gav Raven igen. “Har du ikke selv noget, du skal i morgen?”

“Jovist, men eftersom jeg forventede, at min gamle ven Will Raven ville være indisponeret, søgte jeg støtte hos en anden bekendt, mr. Goodbeer, for at dulme de sorger, mine opgaver udsatte mig for i dag.”

Henry afleverede nogle mønter, og deres krus blev fyldt op. Raven sagde tak og iagttog Henry, mens han tog en ordentlig slurk af sin øl.

“Var det en anstrengende vagt?” spurgte Raven.

“Smadrede hoveder, brækkede knogler og endnu en, der døde af bughindebetændelse. Endnu en ung kvinde, stakkels tøs. Vi kunne ikke gøre noget for hende. Professor Syme kunne ikke finde årsagen til det, hvilket gjorde ham stiktosset, og selvfølgelig var det alle andres skyld.”

“Så hun skal obduceres.”

“Ja. Synd du ikke kan komme. Jeg er sikker på, at du ville have mere at komme med end den patolog, vi har lige for tiden. Halvdelen af tiden ligger han lige så meget i sprit som prøverne i sit laboratorium.”

“En ung kvinde, siger du?” spurgte Raven og tænkte på hende, han lige havde forladt. Evie ville ikke blive genstand for den form for opmærksomhed, når hun blev fundet.

“Ja, hvorfor det?”

“Ikke for noget.”

Henry tog en lang slurk og betragtede Raven tankefuldt. Raven vidste, at han blev gransket. Henry var god til at diagnosticere, og det gjaldt ikke kun fysiske skavanker.

“Har du det godt, Raven?” spurgte han med alvor i stemmen.

“Jeg får det bedre, når jeg har fået det her i mig,” svarede han og gjorde sig umage for at lyde mere munter. Men Henry lod sig ikke narre.

“Det er bare det, at ... du har det der blik, som jeg for længst har lært at tage mig i agt for. Jeg har ikke den samme perverse trang til

legemsbeskadigelse, som du har, og jeg har heller ikke lyst til at give mig til at behandle dine kvæstelser, når jeg burde hvile mig.”

Raven vidste, at han ikke havde grund til at protestere. Alle anklager var sande, inklusive glimtet af den mørke trang, han havde inden i sig i aften. Men nu var han heldigvis sammen med Henry, så han var sikker på, at øllen ville drukne trangen.

Djævelen bor i dig, havde hans mor tit fortalt ham, da han var barn. Nogle gange var det sagt i sjov, men ikke altid.

“Jeg er en mand med en fremtid nu, Henry,” forsikrede han, mens han rakte nogle mønter frem og gjorde tegn til to mere, “og den har jeg ikke i sinde at sætte over styr.”

“En mand med en fremtid, ja, det skal jeg love for,” svarede Henry. “Men hvorfor den ærede professor inden for fødselshjælp giver så eftertragtet en stilling til en slambert som dig, er mig et mysterium.”

Raven havde ikke meget lyst til at indrømme det, men det var en tanke, han selv havde dvælet ved. Han havde arbejdet hårdt for at opnå professorens anerkendelse, men der havde været mange kandidater til elevpladsen, og de var akkurat lige så arbejdsomme og dedikerede som ham selv. Han havde ikke nogen nagelfast mening om, hvorfor han var blevet valgt frem for de andre, og han var ikke meget for at dvæle ved usikkerheden i den form for lunefuldhed.

“Professoren kommer selv af ydmyge kår,” var alt, hvad han kunne finde på at sige, et svar som Henry sandsynligvis ville finde lige så utilfredsstillende, som Raven fandt det. “Måske mener han, at den slags muligheder ikke kun skal tilbydes mænd fra overklassen.”

“Eller måske tabte han et væddemål, og det er dig, der er straffen.”

Øllet flød, og med det dukkede de gamle historier op. Det hjalp. Billedet af Evie flimrede ind og ud af hans hoved ligesom de blafrende lys i hendes kammer. Men mens Raven lyttede til Henry, blev han mindet om en verden, som Evie aldrig ville få at se, han blev mindet om de muligheder, der ventede på ham på den anden side af North Bridge. En smule af hans kærlighed til dette sted og til den gamle bydel som sådan var død her i aften. Tiden var inde til at for-

lade det, og hvis der var en, der gik ind for at starte forfra, så var det Will Raven. Han havde genopfundet sig selv en gang før, og nu havde han tænkt sig at gøre det igen.

Adskillige krus senere stod de uden for Aitken's og betragtede deres ånde, der blev til damp i den råkølde natteluft.

“Det var godt at se dig,” sagde Henry. “Men nu må jeg hellere se at komme i seng. Syme skal operere i morgen, og han er endnu mere pikeret, når han kan lugte øl og tobak fra aftenen før på sine assistenters ånde.”

“Ja, ‘pikeret’ er det helt rigtige ord for Syme,” svarede Raven. “Med tryk på den første stavelse af ordet. Nå, men jeg skal hjem til en sidste nat hos mrs. Cherry.”

“Du kommer garanteret til at savne hende og hendes grød med klumper i,” råbte Henry, da han drejede ned ad South Bridge i retning af hospitalet. “For ikke at tale om hendes sprudlende personlighed.”

“Netop, hun og Syme ville passe godt sammen,” råbte Raven tilbage, idet han krydsede gaden og gik mod øst i retning af sin hybel.

Raven vidste, at der var elementer af hans tid her, som han med årene ville komme til at se tilbage på med nostalgisk varme eller vemod, men det kom ikke til at gælde det sted, han boede. Ma Cherry var en krakilsk, gammel pulverheks, og det eneste, der gjorde, at hun passede til sit navn, var at hun var rund og rød, for der var i hvert fald ikke noget sødt ved hende. Hun var lige så sur som ørevoks og lige så udtørret som et lig i ørkenen, men hun drev et pensionat, der var blandt de billigste i byen; kun et enkelt trin over fattiggården, hvad angik komfort og renlighed.

Han blev mødt af en kold støvregn, da han var på vej ned ad High Street i retning mod Netherbow. Der havde samlet sig skyer, og månelysset var forsvundet, efter at han havde forladt Aitken's. Han lagde mærke til, at nogle af gadelygterne ikke var tændt, hvilket gjorde det næsten umuligt at undgå møgbunkerne på fortovet. Tavst forbandede han lampetænderen, der ikke havde passet det, som Raven betragtede som et meget let stykke arbejde. Hvis han

selv var lige så inkompetent, var det ensbetydende med, at nogen mistede livet.

Lygtetændingen var en del af politiets domæne, og det samme gjaldt at holde rendestenen ren. Men deres hovedområde var efterforskning og tilbagelevering af stjålne ejendele. Hvis de passede det lige så godt som deres andre opgaver, tænkte Raven, så ville alle tyvene i Edinburgh og omegn kunne sove trygt om natten.

Da han nærmede sig Bakehouse Close, trådte han på noget blødt, og hans sko begyndte at tage vand ind; i det mindste håbede han, at det var vand. Han hoppede lidt videre og forsøgte at ryste det af, der sad fast under skoen. Han lagde mærke til, at der dukkede en skikkelse op ud fra en døråbning længere fremme. Raven undrede sig over, hvad fyren ventede på, og hvorfor han blev hængende, når nu regnen tog til. Så kom han tæt nok på til at kunne se skikkelsens ansigt, hvilket i det tiltagende mørke også var så tæt på, at han kunne fornemme den ildelugtende stank af råddenskab fra hans tænder.

Raven vidste ikke, hvad han hed, men han havde set ham før: en af Flints mænd. Raven kaldte ham Væselen på grund af hans lyssky væsen og gnaverlignende ansigtstræk. Væselen var ikke den type, der turde møde Raven alene, hvilket betød, at hans medsammensvorne måtte være lige i nærheden. Sandsynligvis ham den tungnemme, som han havde været sammen med sidst: Pløk, kaldte Raven ham, på grund af den enlige tand, der tronedede midt i hans ruin af en mund. Raven var sandsynligvis gået forbi ham for et øjeblik siden uden at have lagt mærke til det. Han gemte sig sikkert i en anden døråbning, parat til at afskære ham vejen, hvis han vendte om og stak af.

Det gik op for Raven, at det her ikke var et tilfældigt møde. Han huskede den mand, der havde stirret på ham, og som havde forladt knejpen med målbevidste skridt.

“Du forsøger vel ikke at undgå mig, mr. Raven, gør du?”

“Eftersom jeg ikke kan komme på noget behageligt ved dit selskab, så *ville* det rent faktisk være min hensigt at undgå dig, men jeg vidste ikke, at du ledte efter mig.”

“Der er altid nogen, der leder efter dem, der skylder mr. Flint penge. Men du kan være helt sikker på, at jeg forfølger mig, så snart du har indfriet din gæld.”

“Indfriet min gæld? Det er knap fjorten dage siden, jeg lånte pengene. Så hvad med, at du giver mig forskud på din forsvinden og lader mig være i fred?”

Raven masede sig forbi og gik videre. Det lod ikke til, at Væselen havde tænkt sig at forhindre ham i det, og han fulgte heller ikke efter lige med det samme. Han ventede, indtil makkeren indhentede ham. Væselen og Pløk var vant til at knuse knogler på mænd, der allerede var knust, og måske havde et eller andet kujonagtigt instinkt opfanget, at Raven ikke ville give sig uden kamp. Øllen havde muligvis dysset det ned, der brændte inden i ham tidligere, men synet af denne mudderrose af en mand genantændte gnisten.

Raven gik langsomt, mens han lyttede til skridtene bag sig. Han ledte efter et våben i halvmørket. Alt kunne bruges til formålet. Man skulle bare vide, hvordan. Hans fod stødte mod et stykke træ, og han bøjede sig ned for at samle det op. Det var en flækket kæp, men robust nok.

Raven drejede rundt og rejste sig i én og samme bevægelse med kæppen i højre hånd parat til slag, men så var der noget, der eksploderede inde i hovedet på ham. Der var lys overalt, og han mærkede en piskesmældsbevægelse, som om hans passive krop blev hevet med af hovedets fremdrift, som en anden dødvægt. Han ramte brotlægningen med en væmmelig lyd, alt for hurtigt til at kunne nå at tage fra.

Fortumlet åbnede han øjnene og så op. Slaget måtte have fået ham til at miste bevidstheden, tænkte han, for han så syner. Der stod et uhyre hen over ham. En kæmpe.

Et væsen, der måtte være over seks fod højt, hev Raven væk fra gaden og ind i en mørk gyde. Alene hovedet var dobbelt så stort som andre mænds, hans pande var forvokset på en måde, der slet ikke var mulig, ligesom et stenet klippefremspring på en klippekant. Raven var totalt lammet af smerte og chok, ude af stand til at reagere, da han

så denne Gargantua tårne sig op med hælen susende nedad. Lyden af hans eget skrig frembragte et ekko, idet smerten foldede sig ud inden i ham. Den fik ham til at fægte med armene og krumme benene op til kroppen, hvorefter han mærkede endnu et drabeligt stød fra angriberens ben, der var lige så stort som en træstamme.

Gargantua satte sig på ham og holdt hans arme nede alene med vægten af sine lår. Alting ved dette vilddyr så ud, som om det var blevet trukket langt og ud af proportion, som om nogle dele af ham bare var blevet ved med at vokse, mens andre var holdt op. Da han åbnede munden, var der ovenikøbet store mellemrum mellem hans tænder, hvilket tydede på, at gummerne og kæben var vokset fra tænderne.

Smerterne var ubeskrivelige, og de blev endnu værre ved tanken om, at Gargantua havde nærerne fri, så de kunne regne ned over ham og gøre endnu mere skade. Selv en kæmpestor mængde alkohol ville ikke have været tilstrækkeligt til at sløve hans sanser så meget, at han ikke ville kunne mærke det her; hvis alkohol havde haft den egenskab, ville der være blevet konsumeret mere whisky i operationsstuerne end hos Aitken's.

Hans tanker var i tumult, det var næsten umuligt at tænke sammenhængende tanker midt i al smerten og forvirringen, men én ting virkede klar: Det nyttede ikke noget at kæmpe imod. Hvis dette uhyre ønskede at tage livet af ham, så ville han dø lige nu og her i denne gyde.

Gargantuas ansigt var et næsten dragende grotesk syn, mere bidskt og forvrænget end nogen af de gargoiler, der klyngede sig til kirkemurene, men det var hans tykke, pølselignende fingre, der tiltrak sig Ravens blik i halvmørket. Hans egne hænder blev holdt fast, så han var fuldstændig prisgivet disse overdimensionerede næver.

Raven følte lettelse, da de gik i gang med at gennemsnøge hans lommer, men lettelsen var kortvarig, da han kom i tanke om, at der ikke var meget at komme efter. Gargantua holdt den smule mønter, som Raven havde tilbage, i håndfladen, og på det tidspunkt dukkede

Væselen op inde fra skyggerne, puttede pengene i lommen og satte sig ned på hug ved siden af uhyret.

“Nå, nu er du vist ikke helt så rapkæftet længere, mr. Raven?”

Væselen fremdrog en kniv fra lommen og holdt den op i den smule lys, der var i gyden, for at sikre sig, at Raven kunne se den. Den var omkring tre tommer lang, bladet var tyndt, og der var viklet en klud med blodpletter rundt omkring træskæftet, så man bedre kunne holde på det.

Raven bad tavst til, at det måtte gå hurtigt. Måske et stik opad under ribbenene. Så ville hjertesækken blive fuld af blod, hans hjerte ville holde op med at slå, og så var det overstået.

“Så nu hvor jeg har din fulde opmærksomhed, synes jeg, vi skal tale lidt om din gæld til mr. Flint.”

Raven havde næsten ikke luft til at svare, så længe uhyrets vægt pressede ned på ham, og smerterne blev ved med at holde hans krop fast som i en skruestik. Det lod til, at Væselen kunne se det, for han beordrede uhyret til at lette sin vægt nok til, at Raven blev i stand til at få en hvisken frem.

“For ser du, noget tyder på, at du satte dit lys under en skæppe. Efter at vi lånte dig pengene, har vi fundet ud af, at du er søn af en velhavende sagfører i St Andrews. Så efter at mr. Flint har genovervejet din status, har han fremrykket tidspunktet for indfrielse af lånet.”

Raven mærkede en ny vægt, der tyngede ham ned, også selvom Gargantua ikke længere hvilede så tungt på ham. Det var tyngden af en løgn, der rammer tilbage på løgneren i overensstemmelse med loven om uforudsete konsekvenser.

“Min far er død for længe siden,” fik han presset frem. “Du tror vel ikke, jeg ville have lånt penge af ågerkarle, der render rundt og skærer halsen over på folk, hvis jeg kunne have lånt penge af ham?”

“Det er meget muligt, men en sagførers søn må have forbindelser, når han er i knibe.”

“Det har jeg ikke. Men som jeg sagde til mr. Flint, da han lånte mig

pengene, har jeg gode fremtidsudsigter. Når jeg går i gang med at tjene penge, bliver jeg i stand til at betale tilbage, med renter.”

Væselen bøjede sig længere ned over Raven, stanken fra hans mund var værre end det, der lå i rendestenen.

“Ja, renter kan du roligt regne med. Men selvom du er en veluddannet mand, lader det ikke til, at du forstår det her. Mr. Flint har ikke tænkt sig at vente på dine gode fremtidsudsigter. Når man skylder ham penge, sørger man for at skaffe dem.”

Væselen pressede kniven mod Ravens venstre kind.

“Og bare så du ved det, ågerkarle som os kan andet end at skære halsen over på folk.”

Han trak knivsbladet hen over kinden på Raven, langsomt og dybt, mens han så ham ind i øjnene.

“En lille påmindelse om dine nye prioriteringer,” sagde han.

Væselen klappede Gargantua på skulderen som tegn på, at de var færdige. Han kom på benene, så Raven fik hænderne fri til at føre en hånd op til ansigtet. Blodet strømmede ud mellem fingrene, da han forsigtigt mærkede på såret.

Væselen drejede om på hælen og sparkede Raven i maven, som han lå der.

“Skaf pengene,” sagde han. “Ellers bliver det et øje næste gang.”

TRE

aven blev liggende i mørket i et stykke tid og koncentrerede sig om at trække vejret. Nu hvor overfaldsmændene var forsvundet, mærkede han lettelsen strømme igennem sig, en overvældende opstemthed over, at han ikke var død. Uheldigvis manifesterede det sig i en uventet trang til at le, hvilket viste sig at være langt lettere at beherske, eftersom hans ribben protesterede. Han spekulerede på, om de var brækkede. Hvor kvæstet var han? Havde nogen af hans organer lidt skade? Han kunne forestille sig blod, der dryppede mellem lungehindslagene, og som udøvede pres på hans forslåede lunger og forhindrede dem i at udvide sig, selv nu hvor den brutale fyr havde fjernet sig.

Han skubbede billedet fra sig. Det eneste, der betød noget, var at han stadigvæk trak vejret, lige nu og her, og så længe han gjorde det, havde han gode chancer.

Han lagde hånden på kinden igen. Den var våd af blod og klistret som en stødt fersken. Såret var dybt og bredt. Han kunne umuligt vende tilbage til mrs. Cherry, uden at der var blevet kigget på det.

Raven slæbte sig hen til Infirmary Street, hvor han besluttede sig for, at det var bedst at undgå portnerboligen og de strenge spørgsmål, som hans fremtoning helt sikkert ville afstedkomme. I stedet gik han langs muren hen til den del, som husets kirurger foretrak at klatre over. Henry og hans kolleger brugte denne måde at komme ind på, når de ikke ønskede, at nogen skulle lægge mærke til deres natlige udflugter, eftersom den form for adfærd kunne medføre, at de blev kaldt ind for at stå skoleret for hospitalets bestyrelse. Det krævede flere forsøg i Ravens kraftesløse tilstand, men til sidst lykkedes det

ham at komme over muren, inden han kravlede ind gennem et lavt vindue, der netop til formålet aldrig var haspet til.

Han slæbte sig hen ad gangen og støttede sig til væggen, når hans vejrtrækning blev for anstrengt og gjorde for ondt. Han sneg sig forbi den kirurgiske afdeling uden at blive opdaget, og han hørte en høj snorken lige bag døren. Det var højst sandsynligt natsygeplejerskerne, der snorkede, for de indtog tit den vin og spiritus, der blev leveret til patienterne, så de var sikre på at få sig en god nats søvn.

Det lykkedes Raven at nå hen til Henrys dør; han bankede på flere gange, og for hvert sekund der ikke blev svaret, blev han mere og mere bange for, at hans ven ikke sansede noget som helst efter sit besøg på knejpen. Til sidst blev døren åbnet, og Henry stod uglet og søvndrukken i dørspærken. Hans første reaktion var rædsel ved synet af det væsen, der aflagde ham besøg midt om natten, men så genkendte han Raven.

“Du godeste, Raven. Hvad fanden er der sket med dig?”

“En eller anden blev meget fortørnet over, at jeg ikke havde noget på mig, som var værd at stjæle.”

“Vi må hellere få dig med nedenunder. Du skal sys.”

“Ja, den diagnose er jeg også selv nået frem til,” sagde Raven. “Kender du en dygtig kirurg?”

Henry stirrede stift på ham. “Nu skal du ikke komme for godt i gang.”

Raven lagde sig på sengen og forsøgte at slappe af, men det var slet ikke så let i betragtning af, at Henry førte en stor operationsnål hen mod hans molesterede ansigt. Han forsøgte at genkalde sig, hvor mange gange Henrys krus var blevet fyldt op, og deraf, hvor pænt han ville være i stand til at sy. Nå, men fuld eller ædru, uanset synin- gens kvalitet undgik han ikke at få et ar, hvilket fremover ville være det første, folk ville lægge mærke til ved ham. Det kunne få følger for hans karriere, men det kunne han ikke tillade sig at tænke på nu. Det, der var vigtigst lige nu, var at ligge stille, men de smerter, han var plaget af, og udsigten til Henrys nål modarbejdede det.

“Jeg ved godt, at det er svært, men jeg er nødt til at bede dig om ikke at ligge og vende og dreje dig og fare sammen, når jeg går i gang. En del af såret ligger tæt på dit øje, og hvis ikke jeg syr ordentligt, kommer dit øje til at hænge.”

“Så bliver jeg nødt til at tage navneforandring til Vindøje.”

“Hvorfor?” spurgte Henry; og så forstod han det. “Hellige Guds Moder, Raven.”

Henrys ansigtsudtryk var sjovere end vitsen, men den lindring, den gav Raven, betalte han for med en skarp smerte i ribbenene.

Raven lå stille og forsøgte i tankerne at fjerne sig fra stedet, så han ikke var helt så bevidst om indgrebet. Men uheldigvis ankom han først, helt uden at ville det, til Evies kammer, synet af hendes forvredne krop dukkede op i hans hjerne, præcis samtidig med at Henrys nål gennemborede hans kind første gang. Han kunne mærke den presse sig vej gennem huden og ind i det bløde væv under, han kunne ikke lade være med at forestille sig, at dens krumning samlede sårets to kanter, før den viste sig igen, og på det tidspunkt mærkede han tråden af kattetarm trække i sit raserede ansigt. Det var langt mere smertefuldt end Væselens kniv, for *det* havde været overstået på et par sekunder.

Han hævede hånden, da Henry skulle til at gå i gang med det andet sting.

“Har du ikke noget æter?” spurgte han.

Henry så misbilligende på ham. “Nej. Du bliver nødt til at stå det igennem. Du skal jo ikke ligefrem have sat et ben af.”

“Det kan du sagtens sige. Er du nogensinde blevet syet i ansigtet?”

“Nej, og mit held, hvad det angår, kunne jo skyldes, at jeg heller aldrig har følt trang til at hyle mod månen og komme op at slås med folk fra Old Town.”

“Det var ikke mig, der ... Av!”

“Ti stille,” sagde Henry advarende, for han var gået i gang igen. “Jeg kan ikke sy, hvis ikke du holder kinden i ro.”

Raven stirrede stift på ham med et utaknemmeligt blik.

“I øvrigt lader det til, at æter ikke altid virker,” fortalte Henry ham, mens han strammede stinget til i den anden del af knuden. “Syme er tæt på at opgive det, og nu hvor der var en patient, der døde af det forleden, bliver det nok den sidste pind til ligkisten, hvad angår æter.”

“Var der en, der døde af det?”

“Ja. Nede i England et sted. Retslægen sagde, det var et direkte resultat af æteren, men Simpson bliver ved at tale godt for det.” Henry holdt en pause i syningen. “Du kan selv spørge manden om det, når du begynder som elev i morgen tidlig.”

Henry gik videre med sit syarbejde, han sad med ansigtet tæt på Ravens. Han var så tæt på, at Raven kunne lugte hans ølånde. Ikke desto mindre var han sikker på hånden, og Raven vænnede sig til den rytme, der lå i stikket, og tråden, der gik igennem. Der var ikke nogen af stikkene, der gjorde mindre ondt end det foregående, men der var heller ikke nogen af dem, der var værre end smerterne i hans ribben.

Henry tog et skridt tilbage for at vurdere sit værk. “Ikke dårligt,” erklærede han. “Måske skulle jeg altid sy mine patienter efter at have fyldt vommen hos Aitken’s.”

Henry gennemblødte en forbindelse i koldt vand og lagde den på såret. Det kølige stof virkede forbavsende lindrende, og det var den eneste behagelige fornemmelse, Raven havde følt, siden han tog den sidste slurk øl.

“Jeg kan ikke sende dig tilbage i mrs. Cherrys arme,” sagde Henry. “Jeg giver dig en omgang laudanum og lægger dig i min seng. Jeg sover på gulvet resten af natten.”

“Jeg skylder dig en stor tjeneste, Henry. Men vær sød ikke at hentyde til mrs. Cherrys arme igen. I min nuværende tilstand kunne det billede let få mig til at kaste op.”

Henry holdt ham fast med et af sine granskende blikke, men hans tonefald var skælmisk.

“Du ved da godt, at hun yder ekstra service for en lille tillægsbetaling, gør du ikke?” spurgte han. “Jeg har forstået, at mange af hendes lejere har søgt trøst i de arme. Hun er enke og har brug for pengene.

Det er der ikke noget skamfuldt i. Jeg mener, nu hvor du får et ar og et øje, der hænger, bliver du nødt til at begynde at revidere dine krav.”

Henry førte Raven hen til sin seng, og Raven lagde sig forsigtigt ned. Han havde aldrig haft så ondt så mange steder på én gang. Hans ansigt var fuldt af tråde af kattetarm, og ja, det var måske nok sagt i spøg, men han ville givetvis blive nødt til at revidere sine forventninger, hvad angik hans muligheder på ægteskabsmarkedet. Men det kunne have været langt værre. Han var stadig i live, og i morgen begyndte et nyt liv.

“Godt,” sagde Henry, “du skal have noget laudanum. Og hvis du har tænkt dig at kaste op, så husk lige, at jeg ligger på gulvet ved siden af sengen, så vær rar at sigte efter mine fødder, og ikke mit ansigt.”